

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 024765 20 Увп
Бања Лука, 25.11.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрше, предсједника вијећа, Страхине Ћурковића и Мерсиде Бјелобрк, чланова вијећа, уз учешће Маје Савић као записничара, у управном спору по тужби ЈП А. Р. С. д.о.о. Б., заступаног по пуномоћнику Б. С., адвокату из Б., ул. С. Ш. број ... (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број 16-173-14/19 од 15.4.2019. године, туженог Министарство ... Р. С., у предмету исправке грешке, одлучујући о захтјеву туженог за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 024765 19 У од 19.6.2020. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 25.11.2021. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Тужилац се одбија са захтјевом за накнаду трошкова састава одговора на захтјев.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба изјављена против оспореног акта којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против закључка Управа ..., Сектор ..., Одјељење Б. број 24.100/173-199-1-12/19 од 08.3.2019. године, којим је исправљена техничка грешка у рјешењу број 24.100/173-199-106-1/19 од 01.02.2019. године, тако да умјесто броја 24.100/173-199-106-1-6/19 треба да стоји број 24.100/173-199-1-6/19 (тачка 1), у уводном дијелу рјешења иза броја 50/10 треба да стоји број 66/18 (тачка 2), у диспозитиву рјешења у трећем реду иза ријечи „у радном односу“ треба умјесто ријечи „неодрђено“ да стоји „неодређено“ (тачка 3) итд., закључно са тачком 36 наведеног закључка.

Уважење тужбе суд је образложио разлозима да је тужилац расписао конкурс за пријем радника у радни однос на неодређено вријеме у тачки 1-Сектор ..., Одјељење ... подтачка 1.3. означено радно мјесто „стручни сарадник за аналитику и праћење наплате путарине“- ознака 2.3.5, број извршилаца 2, док је подтачком 1.4. означено радно мјесто „стручни сарадник за контролу наплате путарине“- ознака 2.3.8, број извршилаца 2, што говори да су у питању два различита радна мјеста, па рјешење од 01.02.2019. године на страни 4 садржи техничку грешку у дијелу који се односи на подтачку 1.4. јер умјесто „стручни сарадник за контролу наплате путарине“- ознака 2.3.8, број извршилаца 2, у

реду 30 се наводи „стручни сарадник за аналитику и праћење наплате путарине“ - ознака 2.3.8. што је назив радног мјеста у подтачки 1.3, па умјесто да наведена грешку исправи орган туженог доносећи закључак од 08.3.2019. године у тачки 26 диспозитива закључка поново прави грешку наводећи да се исправља грешка на страни 4 рјешења од 01.02.2019. године тако да умјесто текста „стручни сарадник за аналитику и праћење наплате путарине“ треба да стоји текст „стручни сарадник за контролу наплате путарине“, па тим закључком од 08.3.2019. године орган туженог не исправља грешку на страни 4 рјешења од 01.02.2019. године, већ чини нову грешку, а тужени је упркос томе одбио жалбу тужиоца изјављену против закључка од 08.3.2019. године, умјесто да је тај закључак поништио и предмет вратио првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање. Суд даље указује да је првостепени орган туженог донио нови закључак 15.4.2019. године и коначно исправио грешку на страни 4 рјешења од 01.02.2019. године па суд није наложио доношење новог управног акта јер против тог закључка тужилац је већ изјавио жалбу која је одбијена будући да тужилац, против тог рјешења, има могућност да покрене управни спор. На крају, суд прихвата навод тужиоца да се не ради о исправци техничке грешке у смислу одредбе члана 207 Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“, број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18 – у даљем тексту: ЗОУП) већ да се ради о измјени садржаја рјешења од 01.02.2019. године.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужени оспорава њену законитост из основа садржаног у одредби члана 35 став 2 Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Истиче да је неспорно да је у рјешењу инспектора рада од 01.02.2019. године учињено више правописних и техничких грешака што је исправљено од стране инспектора рада закључцима од 08.3. и 15.4.2019. године, а што је у складу са чланом 207 ЗОУП. Исто се односи и на тачку 26 којом је било погрешно означено радно мјесто па је закључком од 08.3.2019. године то исправљено. Наводи да је такво поступање туженог суд прихватио као техничку грешку у пресуди број 11 0 У 024925 19 У од 03.02.2020. године одбијајући тужбу као неосновану, а овдје је другачије поступио, јер је уважио тужбу и поништио оспорени акт. Предлаже да се захтјев уважи побијана пресуда преиначи или укине и предмет врати на поновно суђење.

Тужилац у одговору на захтјев истиче да тужени у захтјеву понавља само раније наводе, а у суштини не оспорава закључке суда у погледу неправилности оспореног акта. Предлаже да се захтјев одбије, а тужени обавезе на сношење трошкова одговора на захтјев према исказаном трошковнику.

Размотривши захтјев, одговор на захтјев, побијану пресуду, те списе предмета овог управног спора, а и предметне управне ствари, на основу одредбе члана 39 ЗУС, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из следећих разлога:

Из података списка предмета произлази да је конкурсом било расписано попуњавање два радна мјеста у подтачки 1.3 „стручни сарадник за аналитику и праћење наплате путарине“ - ознака 2.3.5, број извршилаца 2 и у подтачки 1.4. „стручни сарадник за контролу наплате путарине“ - ознака 2.3.8, број извршилаца 2. Рјешењем инспектора рада број 24.100/173-199-106-1-6/19 од

01.02.2019. године у подтачки 1.3. наводи се радно мјесто „стручни сарадник за аналитику и праћење наплате путарине“ - ознака 2.3.5, број извршилаца 2, а у подтачки 1.4. наводи се радно мјесто „стручни сарадник за контролу наплате путарине“ - ознака 2.3.8, број извршилаца 2. Закључком од 08.3.2019. године врши се исправка рјешења од 01.02.2019. године тако што се на страни 4 умјесто текста „стручни сарадник за аналитку и праћење наплате путарине“ треба да стоји текст „стручни сарадник за контролу наплате путарине“ (не зна се гдје се мијења текст да ли у подтачки 1.3. или подтачки 1.4.), да би се закључком од 15.4.2019. године опет вршила исправка рјешења од 01.02.2019. године тако да се на страни 4 рјешења у реду 30 текст „стручни сарадник за аналитику и наплату путарине“ замјењује текстом „стручни сарадник за контролу наплате путарине,, – ознака 2.3.8.

Стоји чињеница да је одредбом члана 207 ЗОУП прописано да орган који је донио рјешење, односно службено лице које је потписало рјешење може у свако вријеме да исправи грешку у именима или бројевима, писању или рачунању као и друге очигледне нетачности у рјешењу или његовим овјереним преписима. Исправка грешке производи правно дејство од дана од којег производи правно дејство рјешење које се исправља. О исправци се доноси закључак.

Из наведене одредбе произлази да се у свако доба може извршити исправка правописних, граматичких и техничких грешака, као и других очигледних нетачности у рјешењу, али се тим исправкама не може вршити измјена текста одлуке у материјалном смислу, јер то подразумијева другачије одлучивање од оног како је то одлучено рјешењем које се исправља.

У конкретном случају, првостепени орган туженог је вишекратно вршио исправку рјешења од 01.02.2019. године при томе опет чинећи одређене грешке, као што је то навео нижестепени суд у образложењу побијане пресуде, па произлази да није јасно шта се мијења и на који начин, а уколико се мијења наведени текст на начин како је то учињено закључком првостепеног органа од 08.3.2019. године онда је то измјена одлуке у материјалном смислу, а не исправка техничких грешака у рјешењу коју исправку подразумијева члан 207 ЗОУП.

Дакле, како се не ради о исправци техничке грешке у писању, већ измјени одлуке у материјалном смислу, то је правилно побијаном пресудом уважена тужба и поништен оспорени акт о чему је нижестепени суд дао аргументоване и увјерљиве разлоге које као правилне прихвата и овај суд па их овом приликом неће понављати.

Позивање туженог на другачији став изнесен у пресуди истог нижестепеног суда број 11 0 У 024925 19 У од 03.02.2020. године није од утицаја на рјешење ове управне ствари, јер је Врховни суд, као највиши суд у Републици Српској који је једини задужен за уједначавање судске праксе и јединствену примјену права на цијелој територији Републике Српске није везан ставовима нижестепених судова.

Из наведених разлога, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди нису остварени разлози њене незаконитости из одредбе члана 35 став 2 ЗУС, па се захтјев туженог за њено ванредно преиспитивање, на основу одредбе члана 40 став 1 тог закона, одбија као неоснован.

Тужилац се одбија са захтјевом за накнаду трошкова одговора на захтјев по адвокату, јер давање одговора на захтјев није обавезна радња у поступку управног спора, а наводи одговора на захтјев нису утицали на одлуку суда, будући да би иста одлука била донесена да тужилац није ни дао одговор на захтјев.

Записничар
Маја Савић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић